

Dispoziitivul

- 1) Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe trebuie interpretat în sensul că statele membre rămân competente pentru a stabili locul în care consumatorul are obligația să pună un bun cumpărat la distanță la dispoziția vânzătorului pentru repunerea sa în conformitate, în temeiul acestei dispoziții. Acest loc trebuie să fie de natură să asigure o repunere în conformitate gratuit, într-un termen rezonabil și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunului și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunul în cauză. În această privință, instanța națională are obligația să efectueze o interpretare conformă cu Directiva 1999/44, inclusiv, dacă este cazul, să modifice o jurisprudență consacrată dacă aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele acestei directive.
- 2) Articolul 3 alineatele (2)-(4) din Directiva 1999/44 trebuie interpretat în sensul că dreptul consumatorului la o repunere în conformitate, „gratuit”, a bunului cumpărat la distanță nu include obligația vânzătorului de a plăti în avans cheltuielile de transport al acestui bun spre sediul respectivului vânzător în vederea repunerii în conformitate menționate atât timp cât plata în avans a acestor cheltuieli de către consumator nu constituie o sarcină de natură să îl descurajeze să își invoce drepturile, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.
- 3) Dispozițiile articolului 3 alineatul (3) coroborate cu cele ale articolului 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, consumatorul care a informat vânzătorul cu privire la neconformitatea bunului cumpărat la distanță al cărui transport spre sediul vânzătorului risca să prezinte pentru acesta un inconvenient semnificativ și care a pus acest bun la dispoziția vânzătorului la domiciliul său pentru repunerea sa în conformitate are dreptul la rezoluțiunea contractului ca urmare a unei lipse a despăgubirii într-un termen rezonabil în cazul în care vânzătorul nu a luat nicio măsură adecvată pentru a repune în conformitate bunul menționat, inclusiv cea de a informa consumatorul cu privire la locul în care acest bun trebuie să fie pus la dispoziția sa pentru respectiva repunere în conformitate. În această privință, revine instanței naționale sarcina ca, prin intermediul unei interpretări conforme cu Directiva 1999/44, să garanteze dreptul acestui consumator la rezoluțiunea contractului.

(¹) JO C 152, 30.4.2018.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 14 mai 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Audiencia Nacional — Spania) — Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)/Deutsche Bank SAE

(Cauza C-55/18) (¹)

(Trimitere preliminară — Politica socială — Protecția securității și a sănătății lucrătorilor — Organizarea timpului de lucru — Articolul 31 alineatul (2) de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — Directiva 2003/88/CE — Articolele 3 și 5 — Repaus zilnic și săptămânal — Articolul 6 — Timp de lucru maxim săptămânal — Directiva 89/391/CEE — Securitatea și sănătatea lucrătorilor la locul de muncă — Obligația de a institui un sistem care să permită măsurarea duratei timpului de lucru zilnic efectuat de fiecare lucrător)

(2019/C 255/11)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Audiencia Nacional

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Pârâtă: Deutsche Bank SAE

cu participarea: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA), Confederación Intersindical Galega (CIG)

Dispozitivul

Articolele 3, 5 și 6 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, citite în lumina articolului 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și a articolului 4 alineatul (1), a articolului 11 alineatul (3) și a articolului 16 alineatul (3) din Directiva 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care, potrivit interpretării care este dată acesteia de către jurisprudența națională, nu impune angajatorilor obligația de a institui un sistem care să permită măsurarea duratei timpului de lucru zilnic efectuat de fiecare lucrător.

(¹) JO C 152, 30.04.2018.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 15 mai 2019 — Comisia Europeană/Sabine Tuerck

(Cauza C-132/18 P) (¹)

(Recurs — Funcție publică — Pensii — Transferul drepturilor de pensie dobândit într-un sistem de pensii național către sistemul de pensii al Uniunii Europene — Deducerea aprecierii care a intervenit între data la care a fost depusă cererea de transfer și data realizării efective a transferului)

(2019/C 255/12)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Gattinara, B. Mongin și L. Radu Bouyon, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Sabine Tuerck (reprezentanți: S. Orlandi și T. Martin, avocați)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 161, 7.5.2018.